

## OPINIÓ

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual



## ELS LABERINTS VIARIS I ARGUMENTALS

La reiteració d'un fet, repetint-se un cop i un altre, deixa de ser notícia i rarament un diari obrirà la portada amb una. Però per sort, en els articles d'opinió és possible prendre's algunes llibertats i saltar-se normes periodístiques. En un recent debat manresà l'autoritat secundària de rigor de la Generalitat va repetir un anunci en principi important a Manresa: la conselleria de Territori no té els 150 milions que calen per desdoblant la C-55 entre Manresa i Abrera. I abans que els assistents a l'auditori on es va escoltar per enèsima vegada aquesta afirmació poguessin reaccionar, va anunciar que en data indefinida es farà una obra pal·liativa entre Monistrol i la connexió amb la A-2: tot el tram disposarà (algun dia) de tres carrils per poder desfogar-se i avançar aquells camions que generen cues enutjoses. Quan ho facin, serà un pedaç més per anar mitgant les dificultats d'accés i sortida per la carretera més important del repaís català. Els suposo a tots

informats i viatjats en les condicions d'aquesta ruta de trànsit, la maleïda C-55, aquella en què hi ha 20 canvis de velocitat amb finalitat perversa o retributiva per part d'aquells que ho han establert. Fent un paral·lelisme poc treballat, tancats entre aquesta carretera i la C-16 nord a la qual em referiré més avall, és com el nostre corredor mediterrani, aquell del qual tothom parla i que alguns reivindiquen però que no hi ha manera de fer-lo avançar, ni que sigui (jo quasi em conformaria) fent-lo passar per Madrid. Accedir al Bages bé i fàcilment amb vehicle per on s'hauria de poder entrar segueix sent una quimera inviable que només es pot evitar fent servir la targeta de crèdit a Sant Vicenç. Sense voluntat de ser cínic, penso que ser polític i poder usar els arguments de la falta de diners per justificar-se per no executar obres imprescindibles és una bona forma d'anar passant, però qui ho faci ha de tenir en compte que els ciutadans-votants cada dia tenim més informació i per tant criteri per esco-

llir entre el que ens convé i el que no, malgrat el que puguin pensar i escriure alguns. I l'equilibri entre territoris densament poblats i els que no ho estan, només s'aconsegueix amb comunicacions terrestres i digitals, gratuïtes o de cost baix. És la base essencial per poder captar activitats econòmiques en un àmbit geogràfic determinat. Construir autovies (respectant el territori) i desplegar fibra òptica són dues cartes guanyadores per guanyar indústria i crear llocs de treball. El contrari, l'estrenyiment pel sud i pel nord, significa limitar les opcions de les comarques que hi estan encallades.

Conegut, sofert i patit el coll d'ampolla entre el Bages i el Baix Llobregat, passem al de la muntanya de l'alt Berguedà. En aquesta ocasió ha estat el mateix conseller Rull qui ha anun-

**«Construir autovies i desplegar fibra òptica són dues cartes guanyadores per guanyar indústria i crear llocs de treball»**

ciat que, tal com es van comprometre, aquest estiu el projecte per millorar la C-16 entre Berga i Bagà estarà acabat. Val la pena remarcar que la diferència entre un projecte i una obra és elemental. Sense el primer no hi ha la segona, però molts queden oblidats en un calaix i mai s'executen per falta de pressupost. I no s'haurien de confondre els termes per part dels que donen les noves, perquè alguna variació hi ha entre aquesta i la del seu antecessor, Santi Vila, el qual, amb gran desplegament de mitjans a la zona (i en període electoral) va dir el desembre del 2015 el que recull la mateixa web de la Generalitat: «el cost total de l'obra serà d'uns 140 milions i la previsió és acabar la redacció del projecte durant el 2016 perquè les obres es puguin executar a partir del 2017». Van tard. Més enllà del decalatge de calendaris que sempre retrata a qui els presenta, temo que després de la presentació dels plànols arribarà una comunicació compungida per la falta de diners. Obrir de dalt a baix i una

vegada per totes la Catalunya Central per l'artèria més important de totes, la que potser unirà algun dia Barcelona amb París en línia més recta, costa en números rodons 300 milions. Un import que serà molt difícil que alguna administració pública el pugui adjudicar, i combinat amb la poca influència que sembla que tenim, deixarà les obres com estan, projectades en el millor dels casos. I mentre anem esperant, en un país normal podríem usar l'alternativa ferroviària, però es va perdre al Berguedà fa més de quaranta anys i és manté en precari a Manresa des que el general Prim, l'últim president del Govern d'Espanya, va decidir fer-hi la parada del Saragossa-Barcelona (en detriment d'Igualada) per la influent amistat que l'empresari tèxtil local Josep Pons Enrich hi mantenien a mitjan segle XIX. Va ser l'última ocasió que ens van tenir seriosament en compte per a alguna obra important, exceptuant les que vénen amb peatge, per descomptat.

## LA MOBILITZACIÓ SOCIAL ÉS EL CAMÍ



TRIBUNA

Ricard Sánchez Andrés

COORDINADOR D'EUJIA BAGES

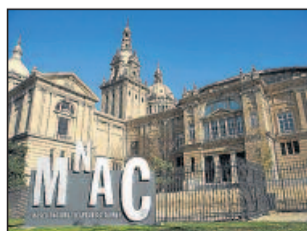
La Comissió Promotora de la Renda Garantida de Ciutadania (RGC) ha signat aquest 15 de maig un acord amb la conselleria de Treball, Afers Socials i Famílies de la Generalitat, per tal d'implementar la renda garantida a partir del proper setembre. Aquest dret subjectiu s'aplicarà, de moment, als 29.000 beneficiaris de la renda mínima d'inserció, que serà substituïda per la renda garantida, i també a les 7.000 famílies monoparentals amb una feina parcial i amb un sou inferior a l'índex de renda de suficiència de Catalunya, de 664 euros. L'acord signat entre la conselleria de Treball i Afers Socials i la Comissió Promotora de la Renda Garantida de Ciutadania (RGC) implica aconseguir el

dret social més important després de l'onada de retallades que ha portat Catalunya a ser el segon país més desigual d'Europa, amb el 30% de la població per sota del llindar de la pobresa. És el primer dret social de nova creació posterior a la crisi, la qual cosa trenca la dinàmica de desregular drets en què estàvem instal·lats. A més, la mesura suposa un trencament amb la dinàmica assistencialista i caritativa de la RMI. Si l'any 2011 el govern Mas, amb l'aplaudiment del PP, va proferir l'atac més miserable contra els perceptors de la renda mínima, amb una campanya de veritable criminalització de la pobresa, ara al 2017 s'ha aconseguit substituir la RMI (un ingrés de 436 €) per la RGC, que a diferència de l'anterior és reconeguda com un dret subjectiu, és a dir, tens dret a rebre-la pel fet de ser ciutadà o ciutadana. La RGC està pensada no com una prestació social, sinó com una renda bàsica per a tothom, condicionada a uns requisits: tenir més de 23 anys, amb dos anys de residència a Catalunya, i haver esgotat altres prestacions, i serà compatible amb d'altres per dependència, transport o beques menjador. Més de 60.000 llars en podran ser percep-

tores, famílies monoparentals amb treball a temps parcial o persones que tinguin un sou inferior a l'índex de renda de suficiència de Catalunya, i ho podran fer a partir del 15 de setembre d'enguany amb una prestació del 85% de la renda de suficiència (564 €), que arribarà al 100% el 2020 (664 €). La porta d'entrada no seran els serveis socials sinó l'oficina de treball. Això suposa un canvi molt important: posa l'accent en la igualtat i vincula al factor treball, i això dóna expectatives i esperances a gent que ara no té res. La definició de la renda garantida com a dret subjectiu fa que els poders públics tinguin l'obligació de garantir dotació pressupostària suficient. Estem lluny de poder parlar de dignitat (una feina i un sou digne), però també és cert que hi estem més a prop i que s'ha revertit la situació que van crear els governs de CDC amb Artur Mas al capdavant, govern que sempre es va mostrar bel·ligerant contra

**«La definició de la renda garantida com a dret subjectiu fa que els poders públics tinguin l'obligació de garantir dotació pressupostària suficient»**

la RGC, malgrat estar reconeguda a l'article 24.3 de l'Estatut, perquè la seva implantació era generalitzar la cultura del subsidi. Què ha passat entre el 2011 i el 2017? La clau ha estat la mobilització social. Sense una lluita sostinguda i constant que va començar amb una ILP que aconseguí 121.191 signatures, el suport d'un centenar d'organitzacions, plataformes i entitats de caràcter cívic i social, assemblees contra l'atur, sindicats, organitzacions polítiques, el moviment veïnal... amb una campanya sota la premissa «Rescatem les persones!», o desenes de mocions als ajuntaments de les grans ciutats de Catalunya. Aquest alt grau de mobilització -que ja va començar amb el 15-M i el rodeig al Parlament, inclosa una vaga de fam per trencar el bloqueig al Parlament fa un any-, ha aconseguit guanyar la batalla de la conscienciació, i una majoria social va situar la necessitat de rescatar les persones, abans que els bancs o el pagament d'un deute il·legítim que s'ha convertit en una càrrega insuportable per a la majoria de la població. Una important victòria, històrica, que mostra que la lluita i la mobilització social és el camí.



Visita el  
amb  
Regió7

M<sup>N</sup>AC  
MUSEU NACIONAL  
D'ART DE CATALUNYA



Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:  
Palau Nacional -Parc de Montjuïc



Passeu per les nostres  
oficines i obtindreu

**DUES  
ENTRADES  
GRATUÏTES**  
per subscriptor.

(Oferta limitada)